

sti in lokavosti, ne Markovičevih korupcionističnih podkupovanj. Slovensko ljudstvo se bo ponosno in odločno borilo za uresničenje krščanskega avtonomističnega programa, katerega zmaga in uresničenje prinese mir in pravdo državljanom in s tem zadovoljstvo in ljubezen med nami.

Filpov Ivan.

Memento z gore Olike.

V lepi Savinjski dolini je narava izoblikovala lično goro, ki je visoka preko 730 metrov ter s svoje višine nudi krasen razgled po Savinjski in Saleški dolini in na hribe in gore daleč v ozadju. Na tej gori je slovensko ljudstvo skoro pred dvema stoletjima sezidalo krasno cerkev. Na glavnem oltarju je z religiozno milino presinjena podoba Kristusa v molitvi na Oljski gori. Odtod ima gora svoje ime.

Oljska gora je kakor vse gore in hribovi širom Slovenije, ki so okrašeni s cerkvami in cerkvicami, kamenit spomenik vere in lepočutja slovenskega ljudstva. V svoji verski vni je slovensko ljudstvo svojem Stvarniku in Zveličarju postavilo spomenike na vseh za to pripravih mestih. V svojem nežnem čutu za lepoto je v to svrhu kaj rado izbralo hribe in gore, katerim je z božjo hišo nekako podaljšalo njihovo naravno stremljenje kvišku, jim vdahnilo versko idejo ter tako naravo rešilo pretečeji enakomernosti in nemosti.

Tako je Oljska gora kakor druge gore po Sloveniji monumentalni memento, ki kliče slovenskemu narodu: »Spomni se vere svojih očetov! Ta vera je našemu ljudstvu razsvetljevala razum, da je spoznal resnico. Ta vera mu je vnemala srce, da je vršil pravico. Ta vera mu je bila vodnica v svetlih dneh. Ta vera mu je bila tolažnica v časih težav in bridkosti. Ta vera ga je bodrila in hrabrila, da ni klonil z glavo tudi v najtežjih dneh. Ta vera je slovenski narod ohranila. Hiše božje so hkrati bili domovi slovenske besede in slovenske pesmi.«

Zadnji čas pa je Oljska gora postala še poseben memento.

Bilo je veliki pondeljek leta 1924, v šestem letu po ustanovitvi Jugoslavije, boljše rečeno kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev. Na Oljski gori je bil kakor vsako leto prvi cerkveni shod. Krasen dan je privabil od blizu in daleč veliko število romarjev na to lepo goro. Ko so v cerkvi opravili svojo pobožnost, so kmetski ljudje po večini odšli. Naenkrat pa se v cerkvi pojavijo druge vrste romarji.

In kakšni so ti romarji? Niso v priprostem oblačilu slovenskih kmetijskih fantov in deklet. Gosposko obleko imajo. Ko vstopijo v cerkev, se ne poklonijo Bogu. Mesto molitve se v hiši božji razlega nesramen smeh in bogošletna psovka. Nekaj jih gre v zakristijo, oblečejo se v mašno obleko, stopijo pred oltar ter tamkaj skrumijo najsvetejše obrede. Drug ide v spovednico, da sliši spoved fine in čednostne gospodične, ki je prišla z družbo. Tretji po cerkvi zaplešejo šimi-ples.

In kdo so ti ljudje, ki uganjajo v cerkvi take bogoskruske grdobije? Nemogoče je, da so to sinovi in hčere vernega katoliškega slovenskega naroda. Morda so to tujci po narodnosti in po veri? Morda so to nekaki ciganski pritepenci, ki so se bogve odkod zgrnili na Oljsko goro, da tamkaj dajo duška svoji divjaški objestnosti, nesramni krznosti in brezbožni ošabnosti?

V sramoto slovenskega ljudstva moramo izjaviti, da to niso bili ciganski pritepenci, niti tujci po veri in narodnosti. To so bili sinovi in hčere slovenskega naroda.

ko je pograbila za vejo, pa silni sunek ji je pretresel telo, mladiču na vratu so popustile roke in revček je črez glavo in vrat padel dobrih deset metrov na tla.

S prestrašenim krikom se je spustila Kala za njim, ni več mislila na besnega Kršaka. Pa ko je dvignila svojega edinca k prsim, je bil mrtev.

Počeni je pod drevo, žalostno je zatarnala in stiskala mrtvega dojenčka k sebi. — Materinski čut je zelo razvit pri teh sicer strašno divjih živalih.

Kršak jo je pustil pri miru. Mladičeva smrt mu je razpršila jezo, prav tako naglo mu je minula kakor je prišla.

Kršak je bil silen, orjaški gorila, kralj svojega rodu. Kadar se je vzravnal na zadnjih nogah je meril dva metra.

Silne mišice na tilniku in na rokah so govorile o strašni moči, njegovo čelo je bilo izredno nizko in poševno, oči so bile majhne, zlobne, s krvjo zalite in ozko postavljene ob odurnem ploščnatem nosu, ušesa so bila srednje velika in tenka.

Jezav je bil in razdražljiv in ker je bil obenem tudi strašno močen, se ga je vse balo in postal je poglavar, kralj svojega rodu.

Ni je bilo sorodne živali v vsej mogočni džungli, ki bi se mu upala stopiti na pot ali pa mu kaliti kraljevsko čast. Kar je bilo drugih živali v sosesčini, panterjev, levov, vse so ga pustile pri miru.

Edini stari Tantor, slon, edini on v vsej divjini se ga ni bal, — in njega se je bal Kršak. Kad je Tantor trobil, tedaj jo je pobrisal pogumni Kršak visoko med veje džungelskih orjakov.

Rod goril, ki je nad njimi vladal Kršak z železno roko in s strašnim zobovjem, je štel kakih sedem do

Da, sinovi in hčere slovenskega naroda so bili, v svojih mladih dušah izkvarjeni po svobodomiselni vzgoji sokolstva in orjunstva. In ravno v tem je oni strašno resnobni memento, ki z Oljske gore doni med slovenski narod: »Pomni, slovensko ljudstvo, kam prideš, ako se bo tvoja mladina vzgojila v duhu sokolstva in orjunstva! Ne boš več vredno vere in poštenosti svojih očetov! Narod boš nesramnežev, čšabnežev, verskih in moralnih propalic!«

Ali si bodo slovenski starši vzeli ta memento k srcu? Ali bodo pustili svoje otroke zastrupljati z duhom verske mlačnosti, verske protivnosti in popolnega brezverstva? Veliki škof in vzgojitelj slovenskega naroda Slomšek je v petdesetih letih preteklega stoletja slovenskemu ljudstvu zapisal to-le svarilo: »Kdor slabe nauke daja, strup prodaja. Kdor pa sveto vero kazi, on mori in je najgrozovitejši ubijalec. Potreba je se ga od daleč varovati.«

Brezverska mladinska vzgoja je v resnici ubijalstvo nad mladimi dušami. Vse, kaj je v njih idealnega, plemenitega, hrepenečega kvišku k resničnemu in lepemu, vse to se podere in razruši. Mlad človek je naenkrat kakor brez duše. Vera, ki je življenje duše, je izginila iz nje. Mesto življenja je v njej puščoba in ruševine. Mesto idealnega poleta plazenje po zemlji in blatu. Mesto smisla za izobrazbo hlastanje po zabavi in uživanju. Mesto omike predrznosti in surovosti. Gerje takšni mladini! — Gorje narodu, ki ima tako mladino!

To je memento z Gore Oljke! Danes je bila procesija slovenskih očetov in mater, slovenskih mladeničev in mladenk na Gori Oljki, da tamkaj opravijo zadostilno pobožnost za bogoskrunstva, učinjena v tej cerkvi od pokvarjenih mladih ljudi. Prav tako, slovensko ljudstvo! S tem dokazuješ, da še živi v tvojih srcih ona živa vera slovenskih naših pradedov, ki so na izbranih višinah naše lepe slovenske zemlje postavili lične hiše božje. S tem dokazuješ, da katoliško vero smatraš kot biser, ki ga ne daš skruniti. S tem tudi odklanjaš in ostro obsojaš nekrščansko, nekatoliško mladinsko vzgojo.

Tako bo Gora Oljka ostala to, kar je bila: trajen spomenik zveste in životvorne vere slovenskega ljudstva. Spominja in opominja obenem. Kakor kipi kvišku ter nosi na svojem vrhu kakor krono hišo božjo, tako naj tudi duša našega naroda in zlasti duša slovenske mladine hrepni in se dviga za visokimi katoliškimi ideali ter se naj venča s čednostjo in poštenostjo. V tem je slovenska moč, v tem je zdravje našega naroda. Liberalizem in svobodomiselstvo pa je bolezen. Mladina, ki zapade njegovemu vplivu, zapade smrti. Zato pa moramo svobodomiselno, sokolaško, orjunsko vzgojo iz vrst naše mladine pregnati kakor kugol!

„Avtonomist“ in kmetska zavest.

(Premišljevanje z lastnimi možgani iz kmetijskih krogov Savinjske doline.)

Gospoda po mestih težko čaka vsaki dan svojih časopisov in ko pridejo, se vrže na nje, kot lačni na kruh. Tudi mi na kmetih radi prebiramo v svojih domih in izobraževalnih društvih, kadar nam čas dopušča, osobito po nedeljah. Pa se tudi pošteno po čitvu pomenimo. Prav pošteno zabavo nam dela »Avtonomist.« Izdajatelj tega lista smatra kmeta še za kakšno srednjeveško figuro brez politične omike. Gospodje okrog tega lista ne poznajo niti najmanj duše in mišljenja kmeta dandanes. Vašim izvajanjem se naravnost smejimo. Mislimi bi morali z lastnimi možgani! A ravno to primanjkuje »Avtonomistu.« Mislimi

osem rodbin, v vsaki rodbini je bil po eden odrasel samec s svojimi ženami in mladiči, vsega skupaj je bilo šestdeset do sedemdeset glav.

Kala je bila najmlajša žena Tublatova, deset let je štela in mladič, ki se je tisti dan ubil, je bil njen prvo-rojenček.

Mlada, gibčna žival je bila, ravnih udov, srednje visoka. Njeno čelo je bilo lepo vzbočeno in precej visoko, kar je pričalo, da ima bolj razvite možgane nego drugi njenega rodu in bolj razvito duševno življenje. Zato je bila tudi večje materinske ljubezni zmožna in večje materinske žalosti.

Ko so Kršakovi podložniki videli, da se je poglobila glavarjeva jeza, so počasi in previdno prilezli iz svojih različnih zavetišč, izza grmov in dreves, z visokih vej, in so se vdali spet mirnemu vsakdanjemu svojemu poslu.

Mladež se je igraje podila po trati in goščavi, starini so poleževali po mahovju in listju, drugi spet so bili lačni in so šli iskat med preperelim vejevjem in po trhljih štorih črvov in druge golazni za obed.

Spet drugi so stikali za ptičjimi gnezdi in jajčicami, obirali orehe in drugo sadje.

Ura li kaj je minila v popolnem miru.

Tedaj pa jih je sklical Kršak. Kratko zapoved jim je zahreščal in napoliti so se proti morju, ki je bilo kako miljo oddaljeno.

Hodili so večinoma po tleh, po potih, ki jih je utrl Tantoe, slon, skoz neprodarno in zaraščeno goščavo. Kajti edini slon je močen dovolj, da ulomi pot skoz gosto grmičje in skoz džunglino divjino, da raztrga dolge, močne, vrvem podobne pogone divje vinske trte, bršljana, srbota in drugih plazečih se rastlin.

bi moral s svojo glavo, a tega ne stori. Njegova glava nosi napis »Avtonomist«, misli pa le kot republikanec. Zakaj ne spremeni svoje glave v »Republikanec«? On že ve, zakaj ne, mi pa tudi. Izgubil bi namreč večino svojih naročnikov, tega pa noče. Pokazal je svojo republikansko barvo šele po novem letu odkritja, ko je že velika večina plačala naročnino. Iskreno pa to ni. Pričakovali bi, da greste kot bivši socialisti med delavce s svojim republikanskim evangelijem. Ali se bojite tam neuspeha? Pa bi mi kmetje naj zapustili svojo preizkušeno in pošteno SLS ter drli za novimi klicarji, ki še niso nikdar mezinca stegnili v našo korist? Preneumno! Kaj hočete? Pravite, da »lastno zakonodajo na lastnih tleh vzrastlega slovenskega naroda. Ali ni to že davno glavni namen naše SLS, ki se tudi za njega junaško bori? Hrvatsko republikanstvo nas pusti čisto hladne, ko opazujemo naše delo in uspehe. Če so se vendar enkrat podali Hrvati v Beograd, so našli tam že pripravljen tir, katerega jim je izvojevala z velikim trdom naša stranka. Upali smo na vse zadnje, da bomo našli v vaši »mali politični šoli« bogve kakšne nove misli. Kar je tam napisanega ali prepisanega, to so same stare in že davno znane reči, in je res otročje pričakovati, da bi kak slovenski list temu oporekal. Slovenski kmetje mislimo hvala Bogu in bomo mislili z lastnimi možgani, a ti nam pravijo, da ne pustimo nikdar in od nikogar redčiti strnjene vrste naše SLS.

Okrajni sestanki naše stranke.

Dne 29. maja (Vnebohod Gospodov) se vršijo okrajni sestanki v naslednjih krajih:

1. Brežice v gostilni Deržič-Klauzer poleg samostanske cerkve ob 9. uri dopoldne za krajevne organizacije SLS in njih občine: Brežice, Artiče, Bizeljsko, Dobova, Kapele, Pišce, Sromlje, Videm; Zdole.

2. Nazarje v društveni dvorani po ranem sv. opravilu za krajevne organizacije SLS in njih občine: Gornji grad, Bočna, Sv. Frančišek, Ljubno, Luče, Sv. Martin ob Dretu, Mozirje, Sv. Mihael, Nazarje, Kokarje, Novašifca, Rečica ob Savinji, Solčava.

3. Sv. Marjeta niže Ptuja v gostilni g. Mikl po rani službi božji za krajevne organizacije SLS in njih občine: Sv. Marjeta niže Ptuja, Sv. Lenart pri Veliki Nedelji, Polensak, Zavrč.

4. Rogatec v društveni sobi (v kaplaniji) po ranem sv. opravilu za krajevne organizacije SLS in njih občine: Rogatec, Sv. Florijan pod Bočem, Kostrivnica, Sv. Križ na Slatini, Sv. Rok ob Sotli, Stoperce, Zetale.

5. Soštanj v cerkveni hiši po ranem sv. opravilu za krajevne organizacije SLS in njih občine: Soštanj, Sv. Andraž nad Polzelo, Belevode, St. Ilj pri Velenju, St. Janz na Vinski gori, Sv. Jošt na Kozjaku, Sv. Martin na Paki, Sv. Martin pri Šaleku, Skale, Topolšica, Zavodnje.

6. St. Vid na Planini v Društvenem domu po ranem sv. opravilu za krajevne organizacije SLS in njih občine: St. Vid na Planini, Dobje, Planina, Prevorje, Zagorje.

7. Konjice v Kmečki hronilnici in posojilnici po rani službi božji, poroča poslanec dr. Hošnjec, za krajevne organizacije SLS in njih občine: Bezovica, Konjice, Čadram, Sv. Jernej pri Ločah, Kebelj, Sv. Kunigunda, Loče, Prihova, Skomer, Stranice, Spitalič, Vitanje, Zreče, Ziče.

Dne 1. junija (v nedeljo):

Slovenjgradec v hotelu »Pošta« Goll po sv. opravilu za krajevne organizacije SLS in njih občine: Slovenjgradec, Sv. Florijan v Dolcu, St. Ilj pod Turjakom, St. Janz pri Dravogradu, Sv. Martin pri Slovenjgradu, Sv. Mik-

Nerodno in neokretno so se gugale in zibale orjaške živali po tleh, večasi so stopale po samih nogah, napol sključene, večasi pa so se spet spustile na roke in se opirale na gležnje stisnjenih pesti.

Hitreje in lažje je šlo, če so potovale po drevju.

Džungla je gosto zaraščena in veje segajo druga v drugo, zložna pot pelje visoko gori v zračnih višavah od drevesa do drevesa. Srbot in bršljan se pleteta po vejevju in še bolj utrjeta plezišča za prebivalce pragozda.

Gibčno so plezale živali po vejah, se poganjale od drevesa na drevo, poskočile vkljub svoji teži večasi več metrov daleč črez vrtoglavi prepad in se v skoku ujele za sosedno vejo.

Vso pot pa je nosila Kala svojega mrtvega mladiča seboj in ga tesno stiskala k prsim.

Kmalu po poldnevu je bilo, ko je pripotovala vsa družba na griček ob obali, odkoder se je lepo videlo na travnato ravnico in h Claytonovi koči.

In h Claytonovi koči je bil namenjen Kršak.

Kolikokrat je čepel glavar Kršak tule na griču in opazoval koč in njene čudne belokože prebivalce! Koliko svojih sorjakov je videl, kako so mrtvi padli na tla, če se je oglašil strašni grom iz drobne črne palice v rokah belokože živali, ki je sedela v tistem čudnem gnezdu!

In Kršak je sklenil v svoji živalski pamenti, da mora za vsako ceno imeti tisto grmečo, smrtonosno palico in da bo natančneje pregledal čudno gnezdo belokožnih sosedov.

Zelo zelo si je želel, da bi zasadil svoje zobe v tilnik čudni živali, ki jo je sovražil, ki se je pa tudi bal. In večkrat je že prišel z izbranimi svojega rodu sem na grič čakati, da bi presenetil belega sovražnika.